

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/137/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014200899
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6014200899.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Ľubici Filovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: H., zastúpený advokátom JUDr. Vladimírom Zvarom, so sídlom SNP č. 1/A, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, so sídlom ul. 29. augusta 1, 874 86 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného sp.zn. KRPZ-BB-KDI2-46-002/2014 zo dňa 7. mája 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. februára 2015, č. k. 24S/85/2014-22, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. februára 2015, č. k. 24S/85/2014-22 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zo dňa 20. februára 2015, č. k. 24S/85/2014-22 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozsudku. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd z obsahu správneho spisu zistil, že Obvodné oddelenie PZ Veľký Krtíš vypracovalo správu o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej premávky 04.08.2013, prílohou ktorej bol zadržaný vodičský preukaz žalobcu, úradný záznam policajtov zo dňa 04.08.2013, výstup z tlačiarne elektronického merača alkoholu evidenčné číslo ARFC 0215. V priestupkovom spise je založená aj evidenčná karta vodiča žalobcu a úradný záznam o predvedenej osobe zo dňa 04.08.2013. Ďalej z priestupkového spisu vyplýva, že žalobca si na základe plnej moci zo dňa 07.08.2013 zvolil vo veci priestupku zástupcu advokáta, pričom oznámenie o zvolení advokáta spolu s plnou mocou doručil Obvodnému oddeleniu PZ Veľký Krtíš dňa 23.08.2013. Vec bola odstúpená Krajským riaditeľstvom PZ, Krajským dopravným inšpektorátom Bratislava na prejednanie Okresnému riaditeľstvu PZ Veľký Krtíš z

dôvodu, že žalobca bol 04.10.2013 prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru personálnym rozkazom, a preto nie je možné priestupok prejednať podľa § 52 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, slovenskej informačnej služby, zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a železničnej polície. Zo správneho spisu vyplýva, že upovedomenie o začatí konania a predvolanie na ústne pojednávanie bolo účastníkovi konania, resp. jeho splnomocnenému zástupcovi doručené. Vec bola prejednaná ústne dňa 28.01.2014. Následne bolo dokazovanie doplnené o podanie vysvetlenia p. G. dňa 25.02.2014. Ďalej sa v spise nachádza záznam o podaní vysvetlenia X. a Q. Q., ktorí boli členmi policajnej hliadky. Následne dňa 03.03.2014 bola vec opätovne prejednaná na ďalšom ústnom pojednávaní s tým, že bolo vyhlásené rozhodnutie o priestupku.

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor poriadkovej a dopravnej polície, Okresný dopravný inšpektorát Veľký Krtíš č. ORPZ-VK-OPDP62-245/2013-SK zo dňa 03.03.2014 bolo po prejednaní priestupku rozhodnuté tak, že žalobca „Dňa 04.08.2013 v čase o 00,50 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Škoda 120LS ev. č. B. v obci Dolné Plachtince v smere do Veľkého Krtíša. Pri označení konca obce Dolné Plachtince bol zo za ním idúceho služobného motorového vozidla zastavovaný policajnou hliadkou Obvodného oddelenia PZ vo Veľkom Krtíši rozsvietením nápisu STOP na vozidle, pričom pokyn hliadka zdôraznila zvláštnym výstražným svetlom a zvláštnym zvukovým znamením. Vodič neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla a pokračoval smerom do Veľkého Krtíša. Pred dopravnou značkou označujúcou mesto Veľký Krtíš hliadka vozidlo predbehla a H. I. S. vozidlo zastavil. Vodiča hliadka vyzvala, aby predložil doklady potrebné na vedenie a premávku vozidla. Hliadka vyzvala účastníka konania, aby sa podrobil dychovej skúške, čo však aj po opakovaných zákonných poučeníach odmietol. Účastník konania bol následne predvedený na Obvodné oddelenie Policajného zboru vo Veľkom Krtíši v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov, kde sa podrobil dychovej skúške prefúknutím elektronického prístroja Alcotest 7410, evidenčné číslo ARFM-0141, tlačiareň číslo ARFC-0215, ktorým mu bola dňa 04.08.2013 v čase o 01,22 hod., číslo merania: 0007, nameraná hodnota 0,45 mg/l alkoholu v krvi. Opakovanú dychovú skúšku účastník konania odmietol vykonať. Účastník konania teda viedol vozidlo v takom čase po požití alkoholu, keď sa alkohol ešte mohol nachádzať v jeho organizme a neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla a týmto svojim konaním porušil povinnosť ustanovenú v § 3 ods. 2 písm. c/, § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a tým sa s poukazom na § 137 ods. 2 písm. j/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uznáva vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e/, k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov". Ďalej mu boli týmto rozhodnutím uložené sankcie, a to pokuta vo výške 700,- Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 24 mesiacov.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím zo dňa 7.5.2014 prvostupňové rozhodnutie zmenil tak, že „výrok - časť opis skutku a kvalifikácii skutku vypúšťa a nahrádza textom: „že bvinený z priestupku: H. I. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. S., B. XXX/X, PSČ: XXX XX, zastúpený advokátom JUDr. Vladimírom Zvarom, SNP 1/A, 990 01 Veľký Krtíš, dňa 04.08.2013 v čase o 00,50 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Škoda 120LS ev. č. B. v obci Dolné Plachtince v smere do Veľkého Krtíša. Pri označení konca obce Dolné Plachtince bol zo za ním idúceho služobného motorového vozidla zastavovaný policajnou hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru vo Veľkom Krtíši rozsvietením nápisu STOP na vozidle, pričom pokyn hliadka zdôraznila zvláštnym výstražným svetlom a zvláštnym zvukovým znamením. Účastník konania neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla a pokračoval smerom do Veľkého Krtíša. Pred dopravnou značkou označujúcou mesto Veľký Krtíš hliadka vozidlo predbehla a H. vozidlo zastavil. Účastníka konania policajt vyzval, aby predložil doklady potrebné na vedenie a premávku vozidla. Účastník konania bol následne predvedený na Obvodné oddelenie Policajného zboru vo Veľkom Krtíši v zmysle § 17 ods. 2 zákona NS SR č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov za účelom podania vysvetlenia, kde sa podrobil dychovej skúške prefúknutím elektronického prístroja Alcotest 7410, evidenčné číslo ARFM-0141, tlačiareň číslo ARFC-0215, ktorým mu bola dňa 04.08.2013 v čase o 01,22 hod., číslo merania: 0007, nameraná hodnota 0,45 mg etanolu na liter vydýchnutého vzduchu, čo je pozitívny výsledok.

Opakovanú dychovú skúšku účastník konania odmietol vykonať. Účastník konania teda viedol vozidlo v takom čase po požití alkoholu, keď sa alkohol ešte mohol nachádzať v jeho organizme a neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla a týmto svojim konaním porušil povinnosť ustanovenú v § 3 ods. 2 písm. c/, § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a tým sa uznáva vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinného v čase spáchania priestupku a podľa § 22 ods. 1 písm. j/ citovaného zákona s poukazom na § 137 ods. 2 písm. j/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov". Ostatné časti rozhodnutia ostávajú nedotknuté.

Krajský súd zákonnosť rozhodnutia žalovaného preskúmal v intenciách ustanovení § 58 ods. 3 písm. a/, v spojení s § 58 ods. 4 písm. c/, s § 60 ods. 4 a 5, s § 10 ods. 1 a 2, s § 22 ods. 1, písm. e/ a písm. j/, a s § 67 ods. 1 a 2 zákona č. 372/1990 Zb., ktorú právnu úpravu citoval a súčasne v intenciách ustanovení § 3 ods. 2, písm. c/ v spojení s § 4 ods. 2, písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, v intenciách § 52 ods. 2 zákona č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru a v intenciách právnej úpravy ustanovenej v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 24 ods. 1 a v § 25 ods. 5, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd zdôrazniac, že v rámci skúmania zákonnosti rozhodnutia a predchádzajúceho postupu správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je viazaný dôvodmi nezákonnosti uplatnenými žalobcom v žalobe, konštatoval, že žalobcov poukaz na interné akty riadenia pri ukladaní sankcií za priestupok proti pravidlám bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky nemá žiadny právny význam, pokiaľ žalobca zároveň netvrdil a ani nepreukazoval, že v danom prípade boli konaním správneho orgánu porušené a súčasne tým bol porušený aj všeobecne záväzný právny predpis.

Krajský súd dôvody nezákonnosti týkajúce sa zisteného skutkového stavu, resp. nezákonnosti zisťovania z dôvodu, že skutok bol preukázaný len zistením policajnej hliadky a rozporný vo výpovediach členov hliadky nepovažoval za dôvodné, poukazom na to, že žalobca v žalobe navyše ani nekonkretizoval v čom mali spočívať rozpory. Podľa názoru krajského súdu v danej veci nebolo sporné, že policajná hliadka bola v zmysle § 63 zákona o cestnej premávke č. 8/2009 Z. z. oprávnená dať pokyn na zastavenie vozidla. Nepovažoval za sporné ani to, že v zmysle citovaných ustanovení zákona o priestupkoch bola polícia tým orgánom, ktorý bol oprávnený priestupok objasniť a v danom prípade orgánom, ktorý v rámci výkonu svojich kompetencií zistil porušenie predpisov stanovených zákonom č. 8/2009 Z. z. pri výkone oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, ako ani to, že po zastavení vozidla, ktoré pred zastavením neuposlúchlo príkaz na zastavenie daný policajnou hliadkou idúcou v motorovom vozidle za vozidlom, bolo zistené, že vo vozidle sa nachádzala len jedna osoba a to žalobca a ani to, že žalobca bol v danom čase pod vplyvom alkoholu - v jeho organizme sa nachádzal alkohol. Krajský súd mal za to, že skutkový záver, ku ktorému z týchto skutočností správny orgán dospel, a to že žalobca neuposlúchol príkaz hliadky a že žalobca viedol vozidlo pod vplyvom alkoholu je záver, ktorý logicky vyplýva zo zistených skutočností. Námietku, že zistenie policajnej hliadky, spočívajúce v tom, že polícia prichytí páchatela protiprávneho konania v rámci výkonu svojich právomocí pri konaní, ktoré je možné považovať za priestupok, nie je možné považovať za zistený skutkový stav, pretože je potrebné, aby bolo konanie páchatela aj zdokumentované na kamere, fotografií alebo inak, nepovažoval za dôvodnú, keďže nemá oporu v žiadnom právnom predpise.

Krajský súd tiež nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že v správnom konaní neboli vyhodnotené jeho námietky, že vodičom bol G. F. E., ktorý to potvrdil a toto tvrdenie nebolo žiadnymi objektívnymi dôkazmi vyvrátené, a preto zistený skutkový stav nezodpovedá vykonaným dôkazom, pretože nemá oporu v napadnutých rozhodnutiach.

Nesúhlasil ani s námietkou žalobcu, že žalovaný sa nevysporiadal s obranou žalobcu, že hliadka vozidla

zastavovala žalobcovo vozidlo v protismere. Uviedol, že žalovaný sa s touto námietkou vysporiadal ako s nepodstatnou, ako vyplýva z čl. 8 tohto rozsudku, pretože žalobcovi nebolo kladené za vinu, že nezastavil na znamenie hliadky vo vozidle idúcom v protismere, resp. stojacom v protismere, ako to vyplýva z výroku rozhodnutia.

Taktiež za nedôvodnú považoval námietku žalobcu, že sa nikto nezaoberal s jeho tvrdením, že podpis na prvej strane správy o výsledku objasňovania priestupku nepatrí žalobcovi, pretože je v rozpore s odôvodnením tak prvostupňového ako aj napadnutého rozhodnutia. Prvostupňový správny orgán sa s touto námietkou žalobcu zaoberal, čo vyplýva z jeho odôvodnenia s tým, že išlo o neopodstatnenú námietku, keďže členovia policajnej hliadky potvrdili, že správu o objasňovaní priestupku podpísal žalobca. Zaoberal sa ňou aj druhostupňový správny orgán, ktorý v odôvodnení rozhodnutia ju vyhodnotil medzi ostatnými námietkami ako irelevantnú, keďže neexistuje dôvod k pochybnostiam o zákonnosti získaných dôkazov. Krajský súd nevyhovel žalobcovmu návrhu na doplnenie dokazovania prednesenému na pojednávaní, považujúc ho za nedôvodný.

Za nedôvodnú krajský súd považoval aj ďalšiu žalobnú námietku všeobecného vyhodnotenia dôkazov, keďže takisto nezodpovedá obsahu odôvodnenia tak prvostupňového ako aj druhostupňového rozhodnutia, keď žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán sa v odôvodneniach riadne zaoberali všetkými vykonanými dôkazmi, tieto vyhodnotili z hľadiska ich hodnovernosti a z hľadiska zistení, ktoré z nich zistili, ako aj skutkových záverov, ku ktorým dospeli.

Krajský súd za nedôvodný považoval aj dôvod nezákonnosti, tvrdený žalobcom, ktorý mal spočívať v procesnom pochybení žalovaného, ktorý sa podľa žalobcu v rozpore so zákonom nezaoberal jeho odvolaním. Krajský súd konštatoval, že je nepochybné, že žalobca bol v konaní zastúpený zástupcom na celé konanie, keď oznámenie o zvolení advokáta spolu s plnou mocou doručil prvostupňovému správne mu orgánu 23.08.2013. Správny orgán preto správne v súlade s § 25 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. správneho poriadku doručoval rozhodnutie zástupcovi žalobcu. Žalobca prostredníctvom svojho zástupcu podal včas odvolanie, na základe ktorého žalovaný preskúmal prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu a rozhodol napadnutým rozhodnutím. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 51 ods. 1 správneho poriadku a v § 25 ods. 5 správneho poriadku, ktorú citoval, krajský súd uviedol, že v tomto prípade bolo správne doručované rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zástupcovi žalobcu. Ďalej krajský súd uviedol, že z obsahu správneho spisu je nepochybné, že prvostupňové rozhodnutie bolo právne mu zástupcovi žalobcu doručené 1. apríla 2014. Lehota na podanie odvolania, ktorá je v zmysle § 54 ods. 2 správneho poriadku 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia, uplynula 16.04.2014. Je nepochybné, že rozhodnutie správneho orgánu je dôležitou písomnosťou, a preto v zmysle § 24 ods. 1 správneho poriadku bolo správne doručované zástupcovi žalobcu v zmysle § 25 ods. 5 správneho poriadku. Žalobcom podané odvolanie, ktoré bolo na poštu podané 30.04.2014 a prvostupňovému správne mu orgánu doručené 05.05.2014 nebolo podané v zákonom stanovenej lehote. Navyše, žalobcovi osobne bolo prvostupňové rozhodnutie doručované do vlastných rúk zásielkou, ktorá bola podľa doručky uložená na pošte 02.04.2014. Žalobca ju prevzal 17.04.2014. Avšak táto zásielka, aj pokiaľ by mala byť doručovaná výlučne žalobcovi, tak by sa považovala za doručenie tretí deň od uloženia zásielky, tzn. tretí deň odo dňa 02.04.2014, čo je 05.04.2014. 15-dňová lehota by uplynula 20.04.2014.

Vo vzťahu k obrane žalobcu, že zastavenie disciplinárneho konania voči nemu pre konanie vykazujúce znaky priestupku bránilo tomu, aby žalovaný rozhodol o priestupku, krajský súd konštatoval, že nebola pochybnosť o tom, že žalobca v čase spáchania priestupku bol v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 327/1990 o priestupkoch osobou, o ktorej osobitný zákon ustanovil, že konanie, ktoré má znaky priestupku sa prejedná podľa osobitného zákona, v prípade žalobcu podľa zákona č. 73/1998 Z. z. a tiež nebolo pochybné to, že priestupok žalobcu v osobitnom konaní nebol prejednaný, ale konanie bolo zastavené, pretože žalobca bol prepustený zo služobného pomeru. V takých prípadoch bolo povinnosťou správneho orgánu postupovať podľa citovaného § 10 ods. 2 zákona č. 327/1990 Zb. a konanie žalobcu, ktoré malo znaky priestupku, prejednať podľa zákona o priestupkoch. Správny orgán v súlade so zákonom prejednal priestupok z úradnej povinnosti v zmysle § 67 ods. 1 zákona o priestupkoch potom, ako žalobca prestal byť osobou podľa § 10 ods. 1 zákona o priestupkoch a jeho konanie, ktoré malo

znaky priestupku bolo prejednávané v čase, keď sa na žalobcu už zákon č. 73/1998 Z. z. nevzťahoval.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k O. s. p. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože v tomto konaní úspešný nebol.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe dôkazov, ktoré súd vykonal dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne nesprávne vec posúdil z právneho hľadiska.

Žalobca namietal aj výšku udelenej sankcie, majú zato, že nebol daný žiaden opodstatnený dôvod na uloženie sankcie v hornej výške sadzby, čím správny orgán postupoval v rozpore s internými aktmi riadenia konkrétne s ustanovením čl. 52 ods. 2 a 7 Zbierky nariadení prezidenta PZ č. 7 /2002 o objasňovaní a prejednávaní priestupkov v znení platnom k 31.10.2013. Citujúc uvedenú právnu úpravu uviedol, že výrok rozhodnutia správneho orgánu obsahu interného aktu nekorešponduje, pretože žalobca nebol v uplynulých dvanástich mesiacov postihnutý za porušenie ustanovenia § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. Žalobca dôvodil, že správny orgán tým, že aplikoval predmetné ustanovenia svojsky a sankciu udelil v hornej polovici sadzby, sa opätovne opodstatnene domnieva, že snaha o spôsobenie čo najväčšej ujmy jeho osobe je zrejmä, čím vzniká dôvodné podozrenie zo zaujatosti.

Žalobca trval na tom, že skutok tak, ako je kladený mu za vinu, sa nestal. Poukázal na to, že chýba akýkoľvek technický dôkaz a odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov sa opiera výhradne o ničím nepodložené tvrdenia hliadky PZ, keď dôkazný materiál vykazuje závažný nedostatok, keďže chýba kamerový záznam alebo fotografia alebo akýkoľvek iný dôkaz. Zdôraznil, že navyše do predkladaných písomných dôkazov bol vykonaný zásah - falšovaný podpis priestupcu na SVOP - správa o výsledku objasňovania priestupku, na ktorú skutočnosť v priebehu správneho konania upozorňoval a žiadal vykonať expertízu grafológom, pričom prvostupňový správny orgán a ani odvolací sa však jeho námietkou voči dôkazom získaným nezákonným spôsobom nezaoberali, čím hrubo porušili zásadu rovnosti v konaní.

Ďalej žalobca namietal, že žalovaný nesprávnym úradným postupom sa nezaoberal odvolaním, ktoré osobne podal napriek tomu, že ním podané odvolanie bolo podané včas, ktorým postupom mu bolo odopreté základné právo na rovnosť v konaní.

Žalobca tiež uviedol, že poukazovaním na vedomý, cielený a účelový zásah do práv účastníka konania vydané rozhodnutia sú v rozpore so zákonom. Opätovne tvrdil, že nevykonaním navrhovaného dôkazu, a to vykonanie expertízneho dôkazu na zázname SVOP vo vzťahu k pravosti jeho podpisu, nebol spoľahlivo zistený skutkový stav, nakoľko sa v konaní akceptovali dôkazy, ktorých hodnovernosť je pochybná.

Žalobca nesúhlasil ani s argumentáciou žalovaného, že administratívny úkon potrebný na začatie konania o priestupku, t.j. spísanie SVOP, je možné považovať za hodnoverný a nespochybniteľný dôkaz, poukazom na vlastnú prax pri objasňovaní priestupkov v dynamike dopravy. Taktiež namietal, že by policajt hliadky bol oprávnený len samotným pozorovaním konštatovať, že vodiči jazdia rýchlo. Žalobca potvrdil, že sa podrobil dychovej skúške nie však na vlastnú žiadosť, ale na základe výzvy a to až v budove OO PZ po predvedení.

Žalobca nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa, že súdu neprislúcha oprávnenie dôvody nezákonnosti za žalobcu vyhľadávať, konkretizovať ani dopĺňať. Vyslovil názor, že povinnosťou súdu je

riadne objektívne a nezaujato zistiť skutkový stav, súdu prislúcha oprávnenie vyhľadávania, zisťovania a konkretizovanie predmetu konania, hlavne za predpokladu, že žalobca žiadal o vykonanie ďalších dôkazov, slúžiacich v jeho prospech. Namietal, že postupom súdu prvého stupňa bol porušený princíp rovnosti účastníkov v konaní i zásady spravodlivosti súdneho konania a zistenia materiálnej pravdy, keďže neodôvodnené nevykonanie návrhov účastníka na doplnenie dokazovania a vynesenie rozsudku na základe vyhodnotenia len jednostranných tvrdení druhého účastníka konania má za následok porušenie základných princípov spravodlivého konania. Výtýkal prvostupňovému súdu, že opiera svoje dôvody výlučne len o potvrdenia uvádzané hliadkou PZ, neskúmal skutočnosť, že v prípade, ak je vo vozidle PZ pevne namontovaná kamera, policajt je povinný ju použiť a ak ju hliadka nepoužíva, koná v rozpore s interným aktom riadenia.

Žalobca zdôraznil, že tým, že súd prvého stupňa opieral svoje zdôvodnenie výlučne na základe úvahy správneho orgánu bez skúmania dôvodov a tvrdení žalobcu, to neznamená, že úvahy správneho orgánu sú vecne správne a zistené na základe riadne a objektívne zisteného skutkového stavu. Mal za to, že prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav, jeho dôvody sa opierajú výlučne iba o tvrdenia osvojené od správneho orgánu bez akejkoľvek snahy zistiť, preveriť a overiť skutočnosti uvádzané žalobcom, čím stanovisko prvostupňového súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a bolo v konečnom dôsledku tým porušené základné právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a rovnosť postavenia účastníkov v konaní.

Záverom žalobca opakovane zdôraznil, že práve z titulu falšovania podpisu, nebolo dostatočne preukázané, že tvrdenia hliadky PZ sú účelové, uvádzané úmyselne skreslene v neprospech žalobcu, s úmyslom spôsobiť mu čo možno najväčšiu ujmu a tak ako sa skutok nestal. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca odvolanie doplnil písomným podaním, v ktorom zotrval na dôvodoch odvolania a ako dôkaz na podporu svojich tvrdení predložil CD o zvukovom zázname, konajúceho dňa 04.08.2013, o cca 4.15 hod, na OO PZ Veľký Krtíš.

3.

Na odvolanie žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil. S dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho odvolaní nesúhlasil.

4.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BB-KDI2-46-002/2014 zo dňa 07.05.2014, žiadajúc, aby súd toto rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie..

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v

rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. KRPZ-BB-KDI2-46-002/2014 zo dňa 07.05.2014, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zmenil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Okresný dopravný inšpektorát Veľký Krtíš č. ORPZ-VK-OPDP62-245/2013- SK zo dňa 03.03.2014 vo výroku v časti opisu skutku a jeho kvalifikácie, ktorým žalobca naplnil znaky skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. písm. e/, j/ zákona č. 372/1990 Zb., s tým, že ostatné časti rozhodnutia ostávajú nedotknuté.

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Okresný dopravný inšpektorát Veľký Krtíš uvedeným rozhodnutím uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e/, k/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa žalobca dopustil dňa 04.08.2013 v čase o 00:50 hod., skutkom opísaným vo výroku rozhodnutia, ktorým konaním porušil povinnosti ustanovené v § 3 ods. 2 písm. c/, § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, za čo mu boli uložené sankcie, a to pokuta vo výške 700,- Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 24 mesiacov.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p.).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Odvolací súd mal preukázať, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Zistil, že základné námietky žalobcu, ktorými napáda zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu spočívajú v jeho tvrdení, že napadnutým rozhodnutím žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol uznaný vinným a bola mu uložená sankcia v rozpore s ustanoveniami zákona č. 372/1990 Zb. v spojení s ustanoveniami správneho poriadku, namietajúc správnosť záverov správnych orgánov oboch stupňov v konaní o vine a o uložení sankcie na základe nedostatočne zistenom skutkovom stave a nesprávnom úradnom postupe pri objasňovaní priestupku a súčasne, že výška uloženej sankcie je neprimerane vysoká.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods.2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva.

Podľa § 22 zákona č. 372/1990 Zb. upravujúceho Priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle ods. 1 priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto: písm. e/ ako vodič počas vedenia vozidla použije alkohol alebo vedie vozidlo v takom čase po jeho požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu 3a/ alkohol ešte nachádza v jeho organizme, písm. k/ iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a/ až j/, poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2, písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. e/, g/ až i/ možno uložiť pokutu od 150,- eur do 800,- eur a zákaz činnosti do troch rokov.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (Zákon č. 71/1967 o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstará potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Okresný dopravný inšpektorát Veľký Krtíš príslušný na rozhodnutie podľa zákona č. 372/1990 Zb. v prvom stupni a Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, Krajský dopravný inšpektorát, ako odvolací správny orgán v predmetnej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutí a svoje skutkové zistenia a právne závery v odôvodnení svojich rozhodnutí aj náležite odôvodnili, a preto ich rozhodnutia treba považovať za skutkovo a právne správne a teda súladné so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

Odvolací súd dáva žalobcovi tiež do pozornosti, že v zmysle čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané" (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)". (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

Z uvedeného vyplýva, že pre zabezpečenie materiálneho právneho štátu nie je len povinnosťou mocenských orgánov štátu konať a rozhodovať v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods.2 ústavy, ale aj povinnosťou každej fyzickej ako aj právnickej osoby je konať v súlade so zákonom, preto jej

povinnosťou je nielen poznať svoje práva, ale jej povinnosťou je aj bez výhrady povinnosti ustanovené v právnom predpise dodržiavať.

Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je v danom prípade jednoznačne zrejmé, že policajná hliadka bola v zmysle § 63 zákona o cestnej premávke č. 8/2009 Z. z. oprávnená dať pokyn na zastavenie vozidla, že žalobca zastavil vozidlo až na základe signalizačného príkazu po predbehnutí jeho vozidla policajnou hliadkou, teda pred zastavením neuposlúchol príkaz na zastavenie daný policajnou hliadkou idúcou v motorovom vozidle za jeho vozidlom, že žalobca v danom čase riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu - v jeho organizme sa nachádzal alkohol.

Vychádzajúc z uvedeného aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom krajského súdu skutkový záver, ku ktorému z týchto skutočností správne orgány oboch stupňov dospeli, a to že žalobca neuposlúchol príkaz hliadky a že žalobca viedol vozidlo pod vplyvom alkoholu, je logický záver majúci podklad v skutkových zisteniach. Uvedené skutkové zistenia nepoprel ani žalobca.

Pokiaľ žalobca namietal, že v danom prípade nebol dodržaný úradný postup správneho orgánu prvého stupňa, potvrdený odvolacím správnym orgánom, pri objasňovaní priestupku, keď chýba akýkoľvek technický dôkaz keďže chýba kamerový záznam alebo fotografia alebo akýkoľvek iný dôkaz, čím dôkazný materiál vykazuje závažný nedostatok, považujúc za nedostačujúce a ničím nepodložené tvrdenia hliadky PZ, zdôrazniac, že navyše do predkladaných písomných dôkazov bol vykonaný zásah - falšovaný podpis priestupcu na SVOP - správa o výsledku objasňovania priestupku, na ktorú skutočnosť v priebehu správneho konania upozorňoval a žiadal vykonať expertízu grafológom, ani odvolací súd nemohol tieto námietky považovať za dôvodné. K uvedenému konštatuje. Listinné dôkazy a to správa o objasňovaní priestupku z 04.08.2013, úradné záznamy spísané dňa 04.08.2013 členmi policajnej hliadky, zápis o dychovej skúške z 04.08.2013, preukazujúce skutok spáchaný žalobcom, boli získané zákonným spôsobom, ich hodnovernosť bola spochybňovaná len tvrdením žalobcu, avšak ich hodnovernosť nebola spochybnená žiadnym dôkazom, alebo tvrdením, majúcim základ v objektívne existujúcej skutočnosti. Pokiaľ žalobca žiadal overiť podpis aj na inom liste zápisnice z objasnenia priestupku znalcom z odboru grafológie, za účelom preukázania nehodnovernosti službu konajúcich policajtov, aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonanie takéhoto dôkazu sa javí ako nadbytočné, a preto nedôvodné, pretože žalobca pravosť svojho podpisu na predmetnej zápisnici v časti popisu jeho vyjadrenia potvrdil za vlastnoručný podpis.

Odvolací súd vychádzajúc zo svetla skutkových zistení tvrdenia žalobcu, že správne orgány oboch stupňov pri svojom rozhodovaní vychádzali výlučne na základe tvrdení hliadky, ktorá však nevie predložiť žiadne objektívne dôkazy ako fotografie, resp. kamerový záznam, odvolací súd považoval za účelové a zavádzajúce s cieľom vyhnúť sa svojej zodpovednosti za spáchaný priestupok. V danom prípade odvolací súd nezistil také objektívne okolnosti, ktoré by preukázali, že príslušníci z policajného zboru objasňujúci predmetný priestupok konali v rozpore so zákonom, alebo so služobnou prisahou a sledovali iný cieľ ako objasnenie skutočností, ktoré exaktne zistili a následne vyhodnotili ako podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Povinnosť zdokumentovať dopravnú situáciu pri zastavovaní motorového vozidla kamerovým systémom, fotografiou alebo inými technickým spôsobom policajnej hliadke neukladá zákon o priestupkoch a ani správny poriadok. Z uvedených dôvodov aj podľa názoru odvolacieho súdu výpovede službu konajúcich policajtov v danom prípade je preto nutné považovať za dôkazy hodnoverné a relevantné pre vydanie rozhodnutia. Odvolací súd nemohol prihliadnuť na dôkaz predložený žalobcom dodatočne v odvolacom konaní, pretože pravosť zvukového záznamu zaznamenaného na nosiči CD z ničoho nevyplýva, ako aj nebol zrejmý postup jeho získania žalobcom. Vychádzajúc z obsahu jeho prepisu uvádzaného žalobcom v doplnení odvolania, odvolací súd poukazuje na to, že žalobca mal právo domáhať sa nápravy v priebehu správneho konania, ktorá skutočnosť však z administratívneho spisu a ani zo spisu krajského súdu nevyplýva.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že mu bola uložená neprimerane prísna sankcia vo výške 700,- eur, čo je v hornej polovici možnej sadzby za postihnutelný priestupok a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 24 mesiacov, čo je rovnako v hornej polovici možnej sadzby za predmetný priestupok, odvolací

súd dospel k rovnakému záveru, ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali pri ukladaní sankcií žalobcovi v súlade so zákonom a svoje rozhodnutie i v tejto časti náležite odôvodnili. V prípade žalobcu bola uložená sankcia za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil úmyselne, pretože vedel, že po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, svojím konaním postupoval v rozpore s pravidlami cestnej premávky, pričom svojím konaním naplnil skutkové podstaty dvoch priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, čo možno považovať za priťažujúcu okolnosť, s prihliadnutím aj na to, že žalobca v čase skutku bol ešte príslušníkom policajného zboru, a preto mal byť príkladom pre ostatných účastníkov cestnej premávky. Vzhľadom na spoločenskú nebezpečnosť protiprávneho konania žalobcu uložená sankcia finančnej pokuty ako aj zákazu činnosti viesť motorové vozidlo je v súlade aj s princípmi individuálnej prevencie, ako aj je v súlade s princípom generálnej prevencie. Žalobcovi bola uložená sankcia za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, porušením dvoch právnych povinností, na základe správnej úvahy. V zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Odvolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by správne orgány oboch stupňov v danom prípade pri ukladaní sankcie žalobcovi vybočili z medzí voľnej úvahy (správneho uváženia).

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a procesného postupu predchádzajúceho jeho vydaniu konštatuje, že záver, ktorý správny orgán v prvostupňovom správnom rozhodnutí zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o priestupkoch. Aj podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali, vo veci vykonali dokazovanie v zákonom rámci v dostatočnom rozsahu, zistili riadne skutočný stav a v odôvodnení rozhodnutí v súlade so zákonom uviedli dôvody svojho rozhodnutia.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami, a preto námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu odvolací súd považoval za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní nemal úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .